

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 27.

Tredie Session.

29de Mode.

Fredagen den 21de November.

(Fortf.)

Finansministeren (fortf.): Derimod antager man, at det vil være nødvendigt, at Gebyr for Eftertælling og ogsaa for Meddelelse af Postbevillig, altsaa den Slags Gebyr, som omhandles i den nævnte Lovs 6te Paragraphs 2den og 4de Passus, ogsaa maa tilkomme vedkommende Postembedsmænd. Sagen er ikke af nogen særdeles Betydning, men det ansees for rigtigt at ordne det paa den Maade, at disse Gebyrer betragtes som særlige Udgifter til vedkommende Postembedsmænd, for det Første af Hensyn til Controllen, fordi det er umuligt for Postvæsenet af vedkommende Postembedsmænds Regnskaber eller ved Hjælp af andre Postcontoirers Regnskaber at kontrollere de Tilfælde, hvor saadanne Gebyrer ere erlagte, og at de virkelig komme Postkassen tilgode og ikke indflyde i vedkommende Postembedsmænds egne Lomme; og dernæst fordi der med Hensyn saavel til Gebyrer for Postbeviser som for Eftertællinger formeentlig er ffjellig Grund til at lade vedkommende Embedsmænd beholde dem. Ved Eftertællinger paatage vedkommende Postembedsmænd sig ganske vist et særligt Ansvar, hvis Bederlæggelse vanskeligt lader sig henføre under den faste Lønning, hvorfor man har anseet det for hensigtsmæssigt, fremdeles at lade dem nyde Bederlag ved Gebyrerne. Hovedsagen er imidlertid, som sagt, Umuligheden af Controllen. Med Hensyn til Postbeviserne gjælder det Samme. Der vil desuden være adskillige Udgifter for Postembedsmændene til Blanketter o. s. v., som det ikke saa godt lader sig gjøre, at Postkassen overtager, ligesom disse Udgifter paa den anden Side vanskeligt kunne inddrages under en almindelig Beregning ved Bestemmelsen

af Lønningsforholdene. Ogsaa her maa jeg imidlertid fremhæve det samme Hovedargument, at man ikke seer sig istand til at kontrollere, om disse Gebyrer virkelig tilflyde Postkassen, og da denne Sag i sig selv er ubetydelig, skulde jeg ønske, at Sagen maatte blive normeret paa den Maade, som Postvæsenets overordnede Embedsmænd ønske. Derimod bør Anbefalingsgebyret af 8 Rbfr. ifølge § 2 vistnok meest passende indflyde i Postkassen. Der har vistnok ogsaa herom været en forskjellig Mening hos Postembedsmændene, men jeg maa dog i denne Henseende give Udvalget Ret. Det gaaer nemlig ikke an, at lade vedkommende Postembedsmænd tilflyde disse Gebyrer, da Postkassen dog altid har et subsidiairt Ansvar, ja endog er den, som man nærmest holder sig til, naar der bliver Spørgsmaal om Ansvar for et anbefalet Brevs Borteblivelse. Forsaavidt er det altsaa rigtigt, at Gebyrerne indflyde i Postkassen og ikke i vedkommende Postembedsmænds egen Lomme, og dertil kommer, at det med Hensyn til disse Gebyrer er fuldkomment muligt, gjennem Regnskaberne at kontrollere de Tilfælde, i hvilke de ere erlagte. Hvad det ærede Udvalg har tilsigtet med den Modification, som fra Postvæsenets Side af de Grunde, som jeg har tilladt mig at anføre, maa ansees ønskeligt, troer jeg ganske simpelt vil kunne naaes, naar der af det af Udvalget foreslaaede Tillæg til Paragraphen udelades de Ord efter § 6: „3de Passus“, samt de Ord: „de øvrige i denne Paragraph bestemte Gebyrer, saavel som“, saa at det altsaa kom til at hedde: „Dog nyde vedkommende Postembedsmænd fremdeles det i Loven om Postforsendelser af 11te Martz 1851 § 6 bestemte Gebyr for særegne Udgifter, hvorimod det i Lovens § 2 Nr. 2 fastsatte Gebyr her efter kommer Postvæsenets Kasse tilgode“. Paa den Maade troer jeg, at Bestemmelsen vil